« ԹՈՂ ՏՈՒԿՔ ՄԱՆՐ ՏՂՈՑՔ ՈՐ ԻՆՔԻ ԴԱՆ » : ՂՈՒԿ. ԺԸ. 16:

ՀԱՏՈՐ Դ. ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ· ՄԱՐՏ 1· 1875· ԹԻՒ 3

ԻՐ ԱՐՀԵՍՏԸ ՍՈՐՎԻԼ

Ա.յս պզտիկ շուները մուկ բռնող շուներու տեսակէն են, և անոնց մայրը մուկ մը բռնելով բերած է զայն իր ձագերուն ցուցնելու, որ անոնց եռանդը չարժի նոյն արհեստը սորվելու: Ձագերուն այսպիսի եռանդ ունենալը պատկերին մէջ անդամ կը տեսնուի անոնց աչքերէն:

ՎԱՐԺԱՊԵՏԻ ՄԸ ԵՐԱԶԸ

Ա.տենօք բարի և խոհեմուն մարդ մը՝ որ իր բոլոր ժամանակը տուած էր աղաք կրթելու՝ շատ անգամ կը տեսնէր որ աղայք ուրիշ փոյթ ունէին խաղալու, երբեմն նաև իրարու հետ կռուելու, քան թէ սորվելու իրենց դասերը: Օր մը այս վարժապետին աշակերտներն անոր շատ նեղութիւն տուին: Պօղոս, փոխանակ սորվելու իւր աշխարհագրութեան դասը, թուղթի կտորները բլորելով կընետէր դէպ ի ձեղունը. Յովհաննէս ալ փոխանակ բերնուց սորվելու բազմապատկութեան աղիւսակը, ճանճ մը բռնեց, և գնդասեղ մը անցունելով խեղճ կենդանւոյն մէջքէն, անդադար կը նայէր անոր տանջուելուն. իսկ Պետրոս իր աղատա մատուցներն այնչափ քսեց քերականին վրայ, որ դիրքը սկսան ալ հարգալ: Ա.յս մէկուն Մարիամ և եղբայր իրարու հետ կը կռուէին իրենց թուղթը ուրիշին համար. Յակոբ և Կարապետ ալ առանձին տեղ մը քաշուելով սկսան ծեծկուտիլ զմեղմնի մը համար, զոր ըստ պատահման գտած էին: Յակոբ նեղս եկաւ աչքին տակը ճանկռտուած, Կարապետին ալ ճակտին վրայ ապտակի մը սև նշանը կը տեսնուէր: Դպրոցն արձակուելէն ետքը, վարժապետն իր դրացի տեղանին առջև նստելով սկսաւ խորհիլ թէ ինչպէս ընէր որ իր աշակերտները միշտ բարի ըլլալ սորվէին: Ա.յսպէս խորհելով նիրհեց, և քունին մէջ սա երազը տեսաւ: Կը թուէր թէ առաւտ էր, և երբ զանգակը հընչեցուց, բոլոր աշակերտները մաքուր և. պլլ և սա չկարգացուել: Ա.յն միջոցին Մարիամ և եղբայր իրարու հետ կը կռուէին իրենց թուղթը ուրիշին համար, զոր ըստ պատահման գտած էին: Յակոբ նեղս եկաւ աչքին տակը ճանկռտուած, Կարապետին ալ ճակտին վրայ ապտակի մը սև նշանը կը տեսնուէր: Դպրոցն արձակուելէն ետքը, վարժապետն իր դրացի տեղանին առջև նստելով սկսաւ խորհիլ թէ ինչպէս ընէր որ իր աշակերտները միշտ բարի ըլլալ սորվէին: Ա.յսպէս խորհելով նիրհեց, և քունին մէջ սա երազը տեսաւ: Կը թուէր թէ առաւտ էր, և երբ զանգակը հընչեցուց, բոլոր աշակերտները մաքուր և. բեռներով և չիտակ սանտրուած մայերով եկան հանդարտութեամբ նըստան իրենց տեղերը, և դուարթութեամբ բացին իրենց դիրքերը և սկսան կարդալ: Իւրաքանչիւր աշակերտ ղուշութեամբ կընայէր չարաճել և չարաճել իր դիրքը, և վերջապէս երբ անոնք համոր առաւ եկան, ամէնքն ալ չատ աղէկ սորված էին իրենց դասերը: Եւ ապին մէջ վարժապետին կը թուէր նաև թէ, իւրաքանչիւր աշակերտ ունէր ղմեղմնի մը, կարուած և մաքրուած եղունգները, նոյնպէս կարուած մազերնին: Վերջապէս իրիկուն ըլլալով, երբ դպրոցն աւարտեցաւ, ամէն աշակերտ վեր-

ժապեռին մօտենալով, քաղաքավարութեամբ «գիշեր բարի» ըսելով կը մեհնեը մեղմով, փախանակ վազելով իր դլխարկը կամ կերակուրին կողջը առնելու, որպէս զի վայրկեան մը առաջ դուրս ելլէր դպրոցէն. և փոխանակ պոռալով փողոց ելլելու և չոնեերը վախցնելու, այնպէս հանդարտ կ'ելլէր դպրոցին դռնէն դուրս որ ձայն չէր լսուեր։

Վարժապետն արթընալով ըսաւ. «Ո՛հ, երանի թէ չանային աշակերտներս այնպէս ընելու երազս կատարուէր։»

Սիրելի տղայք, կա՞ն ձեր մէջ չանացողները որ իրենց վարժապետին ալ սաոր նման երազը կատարուի։

ԽԵՂՃ ԹՐԹՈՒՐ

Սարդի մը ոտայնին թելերն այնպէս բարակ են, որ ճանճ մը կրնայ զանանք փրցնել։ Այս պատկերին մէջ տեսնուած թրթռոյ պէս թրթռուր մը կրնայ այն թելերէն շատերը մէկէն այնպէս դիւրաւ փրցնել, որ սարդէն ամենևին չի վախնար։

Բայց թրթռուրներն երբեմն շատ յամր կը քալեն, և սարդ մը կրնայ այնպէս ծանր շարժող թրթռոյ մը բոլորտիքը շատ անգամ, քսան, յիսուն, նաև քանի մը հարիւր անգամ, դառնալ, և ամէն դառնալուն կրնայ մէյմէկ թելով պատել խեղճ թրթռուրը։ Երբ թրթռուրը վերջապէս արագ շարժելու կը սկսի, ինքզինք այն հարիւրաւոր թելերով այնպէս կապուած կը դանէ, որ չի կրնար զանանք փրցնել, և սարդը զայն այսպէս գերի բռնած ըլլալով, անոր ինչ որ կ'ուզէ կ'ընէ։

Տղայք, դուք այս թրթռոյն պէս մի ըլլաք, երբ ոտտանան ձեր բոլորտիքը պզտիկ պզտիկ որոգայթներ կը լարէ։ Թէև փոքր բաներ են ինչ որ ոտտանան ձեզ ընելու կը դրդէ, եթէ զանանք ի սկզբան չէք մերժեր, քիչ առենէն պիտի դանէք որ ոտտանան ձեր ձեռքը ոտքը կապած կաշկանդած է։

ԵՂԻԱ ԵՒ ԱԳՌԱՒՆԵՐԸ

Յակոբին հայրը մեռած էր, և ինք պզտիկ տան մը մէջ իր մօրը հետ միասին կը բնակէր։ Մայրը կար կը կարէր, Յակոբ ալ կը գործէր պարտէզը։ Անանք կով մը ունէին, և Յակոբ այս կովն ալ կը դարմանէր։ Այսպէս անոնք խնայողութեամբ կ'ապրէին։

Սաստիկ ձմեռուան պատճառաւ Յակոբ և մայրը շատ նեղութիւն կը կրէին։ Այն միջոցին անոնց կովը մեռաւ։ Խեղճ Յակոբ լացաւ, մայրն ալ լացաւ։ Բայց Յակոբ որ քալ տղայ էր՝ ըսաւ մօրը. «Մայր, մի լար, ինչպէս որ ըլլայ կրնանք ապրիլ, և թերևս մեր դրացին Հաճի Յարութիւն ինձի գործ կու տայ որ անտառ երթամ-նոր հետ փայտ կոտրելու՝ այս ձմեռ ծախելու համար։ Տղուն այս խօսքին վրայ մայրը արբեց աչուքները, քալերեց նաև զանի, թէպէտ չէր դիտեր թէ այնուհետև ինչպէս պիտի ապրէին, քանի որ կովը մեռած էր։

Քիչ մը եաքը, պառկելու երթալէն առաջ, մայրն Աստուածաշունչը բանալով կարդաց Եղիայի և ագռաւներուն պատմութիւնը։ Մայրը խորհելով այս պատմութեան վրայ, մանչն կ'ըսէր. «Ինչո՞ւ համար Աստուած հիմա ալ պիտի չկերակրէ իր զաւկները որ կաթոտութեան մէջ են։» Իսկ Յակոբ կը զարմանար թէ ինչո՞ւ համար Աստուած Եղիան կերակրելու համար ագռաւներ ղրկեց, և ոչ աղաւնիներ կամ ուրիշ թռչուններ։ «Գանդի,» կ'ըսէր, «պիտեմ որ ագռաւները ձկաս ընելէ ուրիշ բան չեն գիտեր. անոնք ինչ որ կը դանեն, դոզնալով կը տանին։»

«Թերևս,» ըսաւ մայրը,» ագռաւներուն այս բնութիւնն էր պատճառ որ Աստուած զանոնք ղրկեց։ Ուզեց ցուցնել Եղիայի թէ ագռաւներն անդամ կրնան բարիք ընել։»

«Բայց ես չեմ կրնար հասկնալ այս պատմութիւնը,» ըսաւ Յակոբ։ «Ագռաւները կերակուրն ո՞ւր դտան։»

«Ես ալ ասոր վրայ կը զարմանամ,» ըսաւ մայրը։

Քիչ մը եաքը Յակոբ քնանալով երազին մէջ կովեր, ագռաւներ և Եղիան տեսաւ։

Հետևեալ առաւօն Յակոբ արթընալով գնաց Հաճի Յարութիւնը փընտռելու, անոր հարցնելու համար թէ կարծո էր արդեօք օդնականի մը փայտերն անտառէն տուն բերելու։ Երթալու ատենը ճամբան նորէն միտքը եկաւ Եղիայի և ագռաւներուն պատմութիւնը։ «Կը զարմանամ,» կ'ըսէր միտքէն, «ինչպէս երին ագռաւները, ուստի՞ դտան հացն ու միսը, և Եղիա ինչպէս եփեց միսը։ Ագռաւները կերակուրը եղիային ճէլդ քով երին, թէ անկէ վախնալով հեռու տեղ մը դերին։» Այն միջոցին Յակոբ քանի մը ագռաւ տեսաւ, որ մեծ մայր ծառի մը ճիւղերուն մէջ մտան, և խակոյն Յակոբին հետաքրքրութիւնը շարժեցաւ տեսնելու թէ ինչպէս կ'ըլլար ագռաւներուն բոյնը ձմեռուան եղանակին. ուստի և շուտով ծառին վրայ ելլելով տեսաւ որ բոյնը ծառին ճիւղերովը ծածկուած էր։

Բոյնը չինուած էր, ինչպէս որ թռչունք սովորաբար կը շինեն. այսինքն՝ ծառի ճիւղերէ, վերը լայն, վարը նեղ, և մէջը մաղով, բրդով և տերևներով պատած։ Յակոբ չուզեց ուրեք բոյնը, քանզի այնպէս դեղեցիկ շինուած էր այն որ, աշխարհիս ամենէն իմաստուն ճարտարապետը չէր կրնար անոր նմանը շինել։ Բայց միևչ Յակոբ կը նայէր բոյնին, զարմանալի բան մը տեսաւ. բոյնին հետ լաթ մը հիւսուած էր, և քաշելով այն լաթը տեսաւ որ քսակ էր, և մէջը կարծր և հնչուղ բաներ կային։ Յակոբ զարմանքէն չկրցաւ իր աչուքները հաւատալ, երբ քսակը բանալով մէջը ջրաս հատ փայլուն ոսկի դտաւ։

Ծառին վրայ նստելով քանի մը րոպէ ոսկիներուն նայեցաւ դարձեալ եղիան յիշեց։ Վերը նայելով տեսաւ որ ագռաւները դեռ կը թըռչտըտին։ «Այո,» ըսաւ Յակոբ, «եղիա մըն ալ ես եմ. ահա ագռաւները, և ահա բան մ'ալ որ հացի և մսի չափ պատուական է։»

Ի՞նչպէս և ուստի՞ հոն եկաւ այն քսակը որ ոչ ոք իմացաւ։ Կ'երևի թէ ճամբորդ մը ձգած էր զայն ճամբուն վրայ, և ագռաւները կըտցով առնելով զայն՝ դործածած էին, ուրիշ կակուղ նիւթերու հետ, այն բոյնը շինելու։

Որովհետև քսակին տէրը գտնել կարելի չէր, Յակոբ և մայրն անոր մէջի ոսկիը գործածելով ուրիշ կով մը գնեցին և Յակոբ ըսաւ իր մօրը. «Մայր, կարծեմ թէ Աստուած պատուիրեց ագռաւներուն այն ոսկիը մեզի տալ, ինչպէս որ պատուիրած էր անոնց Եղիան կերակրել. այս երկու դեպքին մէջտեղ ես ամենևին տարբերութիւն չեմ տեսներ։»

Մենք ալ չենք տեսներ։

Ա Ր Ա Գ Ի Լ

Կը տեսնէ՞ք այս բարձր աշտարակը, և անոր ծայրի թռչուննները։ Այս աշտարակն է Ուռհա, որ կը կարծուի թէ Աբրահամու հայրենեաց, Քաղդեացւոց երկրին, մօտ է։ Այս երկայնակառոյց և բարձրասլաց թռչունները կը կոչուին Արագիլ։ Տղայոց Աւետաբերը կարդացողներէն չատերը, մանաւանդ Փոքր Ասիա բնակողները, կը ճանչնան այս կենդանին։ Երբ Արագիլը կու գայ, այն տեղացիները կը հասկնան թէ գարուն հասած է, քանզի արագիլը չի գար, մինչև որ օդերը չեն տաքնար։ Շատ զուարճալի է տեսնել այս թռչունը որ մէկ տաքին վրայ կայնած մեծ ուշադրութեամբ կը նայի անցորդաց։ Արագիլն իր բոյնը կը շինէ բարձր ծառերու կամ աշտարակի մը գագաթը, ինչպէս կը տեսնուի այս պատկերին մէջ։ Եւրոպայի կողմերը մարդիկ երբեմն չէնքի տախտակամածներու (եափո- նկէնէ) վրայ սայլի անիւ կը դնեն, որպէս զի արագիլն իր բոյնը շինէ հոն։

Այս թռչունները յարդի են, քանզի ջնասակար սողունները և ճճիները կը չնչեն։ Անոնք իրենց երկու կտուցն իրարու զարնելով տեսակ մը աղմուկ կը հանեն, և այս միայն է անոնց ձայները։ Աստուած զանոնք արտուտի և սոխակի պէս երգելու համար ստեղծած չէ։ Թռչուններէն ոմանք օգտի համար, ոմանք՝ գեղեցկութեան համար, ուրիշներն ալ իրենց քաղցրաձայն երգերովը մարդիկ զուարճացնելու համար ստեղծուեցան։

ՇՈԳԵՆԱՒԱՅՑ Վ.ՐԱՅ ՔԱՆԻ ՄԸ ԽՕՍՔ

Այս թերթը կարդացող տղայոց չատերը թերևս տեսած չեն ոչ շոգենաւ, ոչ աւազասատաւոր նաւ, ոչ ալ ջուր այնչափ լայն և խոր՝ որ նաւ մը կարենայ անոր վրայ երթալ գալ։

Եթէ ձենէ մէկը երթայ այն մեծամեծ նաւերուն վրայ որ Կոստանդնուպոլսէն ելլելով չատ հեռու տեղերը կ'երթան, չատ զարմանալի բաներ պիտի տեսնէ, որոնց ոմանք ես հոս կ'ուզեմ նկարագրել։

Շոգենաւը մեծ երկաթաչէն տուն է, որուն բոլոր դուռներն իր յարկին կամ տանիքին վրայ են։ Բայց նաւք ուրիշ կողմանէ ալ տուներու չեն նմանիր։ Շատ երկայն են, ոմանք մինչև հարիւր յիսուն, կամ հարիւր եօթանասուն կանգուն, մինչ անոնց լայնութիւնը հազիւ 15 կամ 20 կանգուն կայ։ Նաւերուն մէկ ծայրը բոլորչի է, և միւս ծայրը սուր, որպէս զի նաւը կարող ըլլայ ջուրը ճեղքելով առաջ երթալ։

Երբ մէկը նաւակով մը մեծ շոգենաւի մը քով կ'երթայ, 8 կամ 10 ոտք սանդղէ մը վեր ելլելու է որ նաւին տանիքին վրայ ելլէ. այսչափ բարձր է նաւին տանիքը ջուրին երեսէն. և եթէ նաւին այն մասը որ ջուրին մէջն է տեսնել կարելի ըլլար, պիտի տեսնուէր որ նաւին տանիքը ջուրին երեսէն որչափ վեր է, յատակն ալ դրեթէ նոյնչափ վար է ջուրին երեսէն։ Զարմանալի բան մ'ալ ասիկա է որ, նաւերուն տանիքին վրայ 30 կամ 40 կանգուն երկայն կայմեր անկուած են։ Այս կայմերուն վրայ չուաններ կան, որոնց ծայրերը կապուած են նաւին տանիքին եզերքներուն։

Շոգենաւին մէջտեղը երկաթէ ծխնելոյզ մը կայ, այնպէս լայն որ մէջը պզտիկ տղայ մը կրնայ առանց ծռելու քալել, եթէ ծխնելոյզը պառկած ըլլայ։ Ծխնելուզին տակը հնոց կայ, ուր ամէն օր քանի մը ձիու բեռ ածուխ կը վառի ջուրը եռացնելու համար, որմէ մեքենան շարժող շոգին յառաջ կուգայ։ Շոգենաւին մէջ այս մեքենան կը տեսնուի, և շատ զուարճալի է անոր շարժելով նաւը յառաջ մղելը տեսնել։ Տղայութեանս ատենը ես ախորժելով կը նայէի այս մեքենային, երբ շոգենաւի մէջ կը դտնուէի։

Շոգենաւին մէջ կան չոմարանի կամ համբարանոցի նման տեղեր, ուր բեռինք կը դրուին, այսինքն քուրձերով ցորեն, մեծամեծ ծրարներով լաթ և կերպաս, հակերով բամբակ, որոնք այն չոմարաններուն մէջ դրուելով կը տարուին քաղքէ քաղաք։

Այսպիսի մեծ շոգենաւաց մէջ հարկաւ այլևայլ արհեստներ գիտցող շատ մարդիկ կը գործածուին, ղորբինակ, նաւաստիներ, հիւսեր, դարբիններ, մեքենագործներ, կրակվառք որ իրենց բոլոր կեանքը կ'անցուընեն կաթսային ջուրը եռացնող կրակը վառ պահելու՝ հնոցին մէջ շարունակ ածուխ նետելով։ Շոգենաւին մէջ կան նաև հացադործներ, և խոհարարներ, և բայց ասոնցմէ՝ շատ ճամբորդներ։

Երկաթի կտոր մը ջուրին երեսը լողալը երբեք տեսա՞ծ էք։ Ոչ։ Բայց հոս ահա երկաթէ ահագին նաւ մը

մէջը 2,000 ձիու բեռան ծանրութեամբ այլևայլ վաճառներով և 2 կամ 3 հարիւր մարդով, սակայն ընկղմիր։ Ասոր պատճառն ինչ է։ Ա՛ս պղնձէ կաթսայ մը և դիր ջուրին մէջ, և պիտի տեսնես որ կաթսան ջուրին երեսը կը լողայ։ Ասոր պատճառը սա է։ Կաթսան, իր ծանրութեանը նայելով, ջուրին վրայ շատ տարածուած է, այնպէս որ տակի ջուրին ղորութիւնը զանի վեր կը բռնէ։ Նաւերն ալ իրենց ծանրութեանը նայելով ջուրին երեսին վրայ շատ տարածուած ըլլալով կը լողան։

ՀԻՆ ԼՈՑՍ ՄԸ

Իբր 1200 տարի առաջ Փոքր Ասիոյ մէջ Կեսարիոյ մօտ Սերգիոս անուն մարդ մը կար։ Ասիկա իր պատանեկութեան տարիները կը կարծէր թէ Աստուածաշունչը շատ բարձր գիրք մը ըլլալով, հասարակ ժողովուրդին կարգացուելու յարմար չէր։ Օր մը պատահեցաւ անոր։ «Ինչ կարգա՞ս Աստուածաշունչը։» Սերգիոս պատասխանեց. «Աստուածաշունչին մէջ այնպիսի բարձր խորհուրդներ կան, որ քահանայք միայն կարող են հասկընալ այն գիրքը։» Կինը սա պատասխանը տուաւ անոր. «Սուրբ գիրքը բոլոր մարդոց արուած է, և Աստուած կ'ուզէ որ ամէն մարդ անկէ սորվի ճշմարտութիւնը։» Հասկցուց անոր նաև թէ քահանայք ինչ պատճառներու համար այն գիրքը կարդալ ժողովուրդին կ'արգիլեն։ Այս խօսքը Սերգիոսին ուշադրութիւնն արթընցուց, և իսկոյն սկսաւ Սուրբ գիրքը կարդալ։ Ուղիղ մօտ Աստուածաշունչը կարդացողները ճշմարտութիւնը կը սորվին անկէ այնպէս՝ ինչպէս որ սորվեցուց Յիսուս։ Սերգիոսին ալ

այսպէս եղաւ։ Ա.յս մարդը Մուրը դիրքը կարգալով այն ատեանն չարժեցաւ, որ չկրցաւ այլ ևս լռել, և դրնթեր բոլոր Փոքր Ասիա պատեալով Աւետարանը քարոզեց ինչպէս որ զբրուած է, և յուշում թէ ինչպէս կորուած են անոնք որ, փոխանակ ընդունելու Քրիստոսի խօսքերը, մարդոց սովէցուցածները կ'ընդունին։

Սերդիսին այս քարոզութիւնը թշնամիները հանեց անոր դէմ, և Սերդիոս ապաննուեցաւ, վասն զի Մուրը դրոց ճշմարտութիւնը կը սորվեցնէր ուրիշներուն։

Ա.յս յօդուածին գլուխը դրուած պատկերը կը ցուցնէ Սերդիսին ծառ մը կտրելը կացնով, քանզի Պօղոս առաքեալին պէս այս քարոզիչն ալ արհեստ մը ունէր, և կը գործէր, երբ քարոզելու ըզաղաչած չէր։ Օր մը այսպէս աշխատած ատեներ, անոր եաւէն թշնամի մը գալով նիզակով զարկաւ և ապաննեց զանի։

ԱԶՆԻԿ ՎՐԷԺՆԴՐՈՒԹԻՒՆ ՄԸ

Ֆանի մը տարի առաջ Եւրոպայի քաղաքներէն մէկուն մէջ բնակող հարուստ Հրեայ մը, նոյն քաղքին հիւանդներուն համար հիւանդանոց մը չինելու նպատակաւ մեծ դուռար մը տուաւ, և սա պայմանը միայն դրաւ որ, երբ հիւանդանոցը չինուի, և հիւանդները հոն ընդունուելու սկսին, սենեակ մը պահուի յատկապէս Հրեայ հիւանդներու համար։

Ֆաղքին կառավարութիւնն ընդունեց անոր նուէրը, և հիւանդանոցը չինուեցաւ, բայց անոր վրայ հոգ տարձու դրուող անձինք չուզեցին կատարել Հրէին պայմանը, և Հրեաներէն ոչ ոք ընդունուեցաւ հոն։ Ի՞նչ կը կարծէք, Հրեան ասոր փոխարէն ինչ վրէժխնդրութիւն ըրաւ։ Նոյն իսկ Յիսուսի աշակերտի մը վայելուչ վրէժխնդրութիւն մը։ Գնաց և մեծ ծախքով ուրիշ, առաջնոյն չափ մեծ, հիւանդանոց մը չինեց, հիւանդայ համար ամէն հարկաւոր բաները հոն պատրաստեց, և Հրէից յանուն հիւանդանոց ըրաւ զայն, բայց անոր մէջ զաս տեղ մը որոշեց՝ այն հիւանդանոցը մտնել ուզող Քրիստոնեայք հոն ընդունելու համար։ Ա.յն քաղքին կառավարութիւնը ոչ ապաքէն իր ըրածին վրայ ամչեցաւ։ Յիրաւի պատճառ ունէր ամչնալու։ Ա.նտարակոյս զղացին այն մարդիկը որ, Հրեան այնպէս ընդլայնական ոգիով անոնց գլխուն վրայ կրակէ կայծեր զարձուց։

ՆԿԱՐՆԵՐՈՎ ԿԱՐԴԱԼՈՒ ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԻՒՆ

Ահա այս անգամ ալ Մուրը դիրքին տուները կը դնենք, որոնց քանի մը խօսքերը նկարով ցուցուած են։

5. Կռիւին սկզբնաւորութիւնը

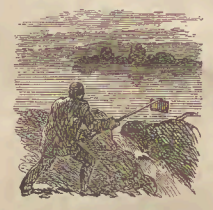

կը նմանի. ուրեմն վէճը չբռնկած եա քաշուէ։

6. Առակը յիսարին բերնին մէջ գինովին

պէս է։

7. Ինչպէս կատղած

այնպէս է այն մարդը որ իր բարեկամին նենգութիւն կ'ընէ։

8. Իր տեղէն թափառական եղող մարդը իր

պէս է։

Փետրուարի Աւետարերին մէջ նկարով կարգալու խօսքերը կը դանուին 1. Սաղմ. Ա. 4։ 2. Սաղմ. Ա. 3։ 3. Առակ. ԻԳ. 32։ 4. Եսայի ԾԴ. 7։

ԱՆՋՐԵՒՈՏ ՕՐԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ԽԱՂ.

Ցզսցմէ ոմանք սովոր են խօսքի խաղերով զբօսնուլ, երբ օդին դէշութիւնը պատճառաւ դուրս չեն կրնար ելլել։ Ա.յս տեսակ խաղերը սա աղեկութիւնն ունին որ, ծնողք և ուրիշ չափահաս անձինք ալ ի չնորհս տղայոց, կրնան անոնց հետ խաղալ, երթ կը հաճին։

Ա.յս տեսակ խաղերէն մէկը հոս նկարագրենք։

ԲԱՂԲԻՆ ՄԷՋ ՕՏԱՐԱԿԱՆ ՄԸ

Ա.յս խաղը շատ դիւրին է և հարցմանց ու պատասխանով կ'ըլլայ։ Իւրաքանչիւր ոք այրուբենին մէկ դիրը կ'ընտրէ իրեն համար, և պէտք է որ իրեն եղած հարցումներուն իրը պատասխան ըսած բառը նոյն դրով սկսուած ըլլայ։ Խաղացողներուն մէկն ալ դատաւոր կ'ընտրուի, որուն գործն է նայիլ որ պատասխաններն այս կանոնին համաձայն ըլլան։

Մենք հոս իւրաքանչիւր խաղացող իր ընտրած գրոյն անուամբը կը կոչենք, Ա, Բ, Գ, Դ, Ե, ևն։

Ա. կը սկսի ըսել. «Ա.յս քաղաքն օտարական մը եկաւ։» Բ կը հարցնէ Ա.ին. «Ի՞նչ պատճառաւ եկած է։» Ա. կը պատասխանէ, «Ազգասիրութեան։» Գ կը հարցնէ Ա.ին, «Ի՞նչ բերած է։» Ա. կը պատասխանէ, «Ա.լիւր։» Գ կը հարցնէ, «Ի՞նչ պիտի տանի։» Ա. կը պատասխանէ, «Ա.կնոց։» Ե կը հարցնէ, «Ուսո՞ւ եկած է։» Ա. կը պատասխանէ, «Ա.մերիկայէն։» Զ կը հարցնէ, «Ո՞ր պիտի երթայ։» Ա. կը պատասխանէ, «Ա.րիանուպոլիս։» Ա.յսպէս ուրիշները, որչափ տղայք որ կան։

Ա.ին դործը լմնցալէն եաքը, կարդը կու գայ Բ.ին, որ կ'ըսէ նոյն խօսքը, «Ա.յս քաղաքն օտարական մը եկաւ։» Ա. կը հարցնէ անոր, «Ի՞նչ պատճառաւ եկած է։» Բ կը պատասխանէ, «Բռնութեան։» Գ կը հարցնէ, «Ի՞նչ բերած է։» Բ կ'ըսէ· «Բաղաք մը։» Գ կը հարցնէ, «Ի՞նչ պիտի տանի։» Բ կը պատասխանէ, «Բարկութիւն։» Ա.յսպէս յառաջ կը տարուի խաղը։

Հարցումներուն չուտով պատասխան տրուելու է, և երթ մէկը սխալելով իր ընտրած դիրքին տարբեր դրով սկսուած բառ մը կ'ըսէ ի պատասխան, պիտի կրէ ինչ պատիժ որ կը դնէ խաղին դատաւորը։

Ամերիկայի միսիոնարաց ընկերութեան կողմէն
Տիգրագիր Ճ. Ռ. ԿՐԻՆ

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ
ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ԱՐԱՄԵԱՆ
Զազմազճըար, Յակոբեան խան, Թիւ 12.